Izraelci v puščavi - zakaj mana

9 Da je bil ta dež iz mane pravi čudež, zdaj niti najmanj ne dvomim, zdi pa se mi nenavadno nekaj drugega, namreč to, da prav nihče ni smel zase ali za svoje v enem dnevu nabrati več mane, kot je je bilo po predpisih predvideno za en dan. Le ob petkih je smel vsak za sabat, ko ni padala mana iz nebes, nabrati toliko, kot je bilo dovoljeno po predpisih. Če pa si je kdo hotel kakšen drug dan narediti zalogo za naslednji dan, se je mana takoj pokvarila, zaudarjala in postala črviva, tako da je niso mogli zaužiti niti ljudje niti živali.
10 V tem nenavadnem Jehovovem določilu po Mojzesu in Aronu pa ne vidim Božje modrosti in razloga za to. Ali je bilo z omenjeno zadevo res tako ali pa je to zgolj nekakšna alegorična upodobitev, podobna hieroglifom, kakšne skrivne, zelo duhovne resnice, ki se bo ljudem razkrila šele tedaj, ko bo v človekovi duši prevladal duh?
11 Če je bilo res tako, pa ne razumem, zakaj si nihče na noben dan, razen ob petkih za sabat, ni smel pripraviti zaloge. In *če* se mana na sabat, kot je zapisano, ni pokvarila, zaudarjala in postala črviva -, zakaj se je to dogajalo z zalogo, nabrano kateri drug dan? Prečudoviti prijatelj, ali me ne bi glede tega v duši razsvetlil?«

191. Rafaelovo pojasnilo o hrani Izraelcev v puščavi

1 Rafael je rekel: »Da, prijatelj, res je bilo tako, in to iz zelo modrega razloga. Če je hotel Bog ljudstvo, ki se je v Egiptu povsem pogreznilo v najbolj umazano posvetnost, vzgojiti za višjo luč, Mu potem, ko je ljudstvo prejelo življenjske zapovedi, ni preostalo drugega, kakor da ga kar štirideset let zadržuje v goli in nerodovitni puščavi v vseh mogočih puščobnostih, da bi ga tako pripeljal k višji luči. To ljudstvo se je v Egiptu, po eni strani zaradi svojega nagnjenja k barantanju, po drugi pa zaradi vsakovrstnega odpovedovanja, navadilo kopičiti in skopariti ter biti tako lakomno in skopuško, da je bilo zelo težko pri njem povsem odpraviti tovrstne nečednosti in razvade. Varati, krasti, ropati, tudi moriti, lagati ter se na različne načine vlačugati in prešuštvovati in tako prizadevati predvsem Egipčane, je kljub številnim svarilom in vzgoji postala druga narava Božjega ljudstva.
2 Pod znanim faraonom, ki je to sicer zelo delovno ljudstvo prehudo in preveč grozljivo zatiral ter ga začel vsestransko preganjati, je začelo ljudstvo spet poslušati Božja svarila in opustilo kar precej svojih številnih nečednosti in bremen, in Bog je potem obudil Mojzesa kot rešitelja tega ljudstva - to pa ti je že znano iz knjig.
3 Ljudstvo je prišlo v golo puščavo, kjer ni bilo polj, vrtov, travnikov, ne mleka ne kruha in nobenih loncev mesa več, zato je bilo zelo užaloščeno in je začelo tarnati in se pritoževati; zaloge so namreč hitro pošle in rib iz Rdečega morja ni bilo dovolj, da bi prehranile ljudstvo.
4 Nato se je Bog usmilil ljudstva in mu dal vsakdanji kruh iz nebes. Ko ga je ljudstvo tako kar najbolj obilo prejemalo iz nebes, se je v ljudeh še prehitro prebudil stari, zli, pretirano zbiralniški in barantaški duh. Toda Bog je po Mojzesu ljudstvu takoj dal tudi predpise s kaznimi, kako naj se darovana hrana iz nebes zbira in uporablja. Kdor tega predpisa ni spoštoval, je bil tudi natančno po predpisu takoj kaznovan.
5 In glej, kmalu je zli duh posvetnosti zamrl v vsem ljudstvu, kajti pri zbiranju mane na

zalogo nihče ni videl zaslužka, in tako se je ljudstvo držalo predpisanega.
6 Da je mana, ki so jo ob petkih zbrali za sabat, ostala sveža in dobra, je bila torej Gospodova volja - da bi ljudstvo, ki je v Egiptu povsem pozabilo na dan počitka v Božjem duhu in ga ni več spoštovalo *(ga ni več spoštovalo - dopolnilo založbe Lorber Verlag)*, temveč je kar vsak dan kopičilo, delalo, kupovalo in prodajalo, ne da bi se za en dan odpovedalo vsemu nepotrebnemu delu ter se ukvarjalo le z Bogom, Njegovim naukom in voljo. Kajti ljudstvo, ki ni poučeno o duhovnih zadevah, še prehitro zakrni in posurovi; tako zdrkne celo pod raven živali, potem pa se z močjo svojega razuma in volje še komaj zmore dvigniti k višji luči.
7 Če vse to že zgolj po človeško trezno pretehtaš, ti bosta iz tega zasijali Božja ljubezen in modrost.
8 Toda ta pojav je imel pri izraelskem ljudstvu tudi globlji duhovni in nebeški pomen.
9 Kruh, ki mu je Gospod dopustil, da v naravni puščavi - ki pa je ustrezala tudi notranji, duhovni puščavi izraelskega ljudstva -, kot telesna hrana dežuje iz nebes prav za izraelsko ljudstvo, pomeni Gospoda samega, ki se je kot živi kruh iz nebes zdaj spustil v pravo duhovno puščavo v ljudeh. Njegova beseda, Njegov nauk in Njegova dejanja ljubezni so pravi, živi kruh iz najvišjih nebes. Duša tistega, ki bo ta kruh v resnici zaužil, ne bo nikoli umrla, temveč bo že imela v sebi večno življenje.
10 Številni, ki so nekoč jedli staro mano, so umrli, in to ne samo telesno, temveč je žal umrla tudi njihova duša, in do te ure še niso vstali v življenje; tisti, ki bodo uživali to živo mano v duhu dejanj, pa so v sebi že vstali v večno življenje. In glej, to je duhovni pomen nekdanje mane!
11 Toda naravna mana, ki je Izraelci niso smeli zbirati na zalogo, opozarja tudi na to, naj ljudje ne zbirajo zakladov, ki jih lahko uničijo rja ali molji, temveč le zaklade sabata za dušo in duha, ki se ohranijo večno. Ali zdaj to razumeš?«
12 Zdravnik je kar najbolj hvaležno pritrdil, vsi pa so ob tem govoru obnemeli, kajti prej tega niso razumeli niti Moji učenci.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 9